

Černé Norsko, bez naděje

- CZ24 News | 12. března 2020

NORSKO: Norsko se mění v cosi zcela jiného a děje se to tempem, jež nemá v dějinách té země, která je mým domovem, obdobu. **Je Norům jedno, zda Norsko zůstane?**

Historik Terje Tvedt ve své knize Det internasjonale gjennombruddet (Mezinárodní průlom) uvádí, že norští politici a byrokraté od 60. let 20. stol. přešli od budování Norska jako země Norů na ideologické budování humanitárně-politického komplexu. To vedlo k tomu, že soustavně propagovali multikulturalismus jako ideální společnosti. Cílem politiky státu se stala hodnotová neutralita mezi tím, co módně, a hlavně politicky korektně se od konce 70. let nazývá většinovou společností a vystřídal označení Norové vs. menšiny. Všechny kultury na území Norska měly mít stejnou hodnotu a stát jim měl přispívat. Ten, kdo se sem stěhoval, si mohl sám vybírat nakolik se chtěl začlenit a většinová společnost se jim měla naučit se přizpůsobovat.

Pákistánci byli ti, kteří v 60. letech spustili migrační vlnu do Norska. Prý nepřijeli jako pracovní síla, kterou si Norové pozvali tak, jak nám vykládala média. Propašovali se kvůli sociálnímu systému. V r. 1997 usnesl norský svaz novinářů „Mangfold eller enfold“ („Rozmanitost anebo prostota/jednotvárnost“), podle níž novináři neměli v první řadě hájit pravdu, nýbrž to, co přiměje Nory k tomu, aby měli pozitivní pohled na začleňování migrantů. Toto a více uvádí kniha Det internasjonale gjennombruddet Terjeho Tvedta, jež dokládá lži, přetvářku a pokrytectví u vlády, politiků a úřadů a toho, co nazývá humanitárně-politickým komplexem. Podle něj byla ideologie budování státu nikoliv národní, nýbrž multikulturní, a to podle všech parlamentních zpráv od 80. let dodnes.

Dezinformace jsou využívány, aby u Norů vyvolávali špatné svědomí, zatímco část světa v Norsku vidí oslabenou zemi, kam je možné uklidit část svého populačního přebytku a svých problémů. Oproti tomu mnoho Norů asi přišlo o svou otrkanost a mentální sílu odporu a jsou po desetiletích dezinformací podvodů, lží a indoktrinaci k sebemrškačství a nepřetržitěho označování za rasisty atd. psychologicky rozlomení, nesví a rozhádání.

Před pěti lety vyšel list Finansavisen s informací, že 55 % všech zpráv náhodného dne z tuzemska i ciziny v celonárodních masmédiích se tak či onak týká Islámu. Ten podle mnohých zabírá příliš místa, potřebujeme přestávku. A opustíte-li Islám, tak vás čeká peklo, což třeba deník Aftenposten pokrývá v sérii článků.

Proč ochránci multikulturalismu, globalisté, feministé aj. nevytáhnou do boje proti hidžábům na dětech, sňatkům s nezletilými, mnohdy se sestřenicemi, obřízkám, oddělenému tělocviku pro kluky a dívky zvláště, domácímu a pouličnímu násilí, sociální kontrole a kultuře cti, vytváření ghett atd.? Proč nevysílají za každou reportáž o údajných uprchlících na turecko-řecké hranici, ze Středoziemního moře či uprchlických táborů, příp. o údajných uprchlících v Norsku jednu reportáž či rozhovor s protistranou s protihlasem, jen tak na vyvažování?

Premiérka Solbergová varuje proti „náboženskému rasismu“, aniž chce upřesnit, o co jde. Že se nemá kritizovat náboženství, anebo že je přípustné napadat některá náboženství jako křesťanství, zato náboženství vyznávané lidmi ze Středního Východu a Afriky nikoliv? Je kritika náboženství či ideologie totéž jako rasismus? Jakože kritizují-li křesťanství, tak jsem kritikem, ovšem opovžím-li se kritizovat jisté nevyjmenovatelné náboženství, tak musí najednou nutně všem zářit všechna varovná

světla a jsem hned všechno nejhorší, na co si mohou vzpomenout?

Pro valnou část zástupců masmédií ani politiků nejsou četné krize v Evropě znamením hlubšího problému. Málokdo brání svobodě projevu tehdy, je-li to třeba. Naopak nabádají k opatrnosti ve vyjadřování. V r. 2006 se rozhořel celý svět po nakreslení karikatury Mohameda, proroka muslimů, s bombou v turbanu. Tvrdívalo se, že je zbytečné publikovat něco, co je pro tolik lidí urážlivé. Hovořilo se o odpovědnosti vyjadřování se. Nyní stanuli před soud ti, jež na sklonku minulého roku pálili Korán. Což pro ostatní bylo znamením toho, že snad nikdy nebylo pálení Koránu důležitější. V praxi naši zástupci vyzývají k sebecenzuře. Kdopak má definovat, co se smí zveřejňovat a co ne? Ať se vyjádří kdokoliv se najde někdo, komu to ublíží. Najdou se i tací, jež chtějí nechat změnit jak národní vlajku, tak text hymny.

Dnes a denně je mnoho lidí znepokojeno tím, jak neustále trucuji, jsou nespokojení, narukují do svatých válek, páchají násilí nebo vraždy ze cti, snaží se omezovat vlastní rodinné příslušníky a někdy i nás ostatní a pošlapávají naše hodnoty a způsob života. Přitom takový Islám nedovoluje muslimům usazovat se v zemi bezvěrců. Což jim v tom ovšem nebrání, a navíc se houfně na dovolenou vrací do svých údajně velmi nebezpečných zemí, jež byly v prvopočátcích důvodem, aby jim byl vůbec udělen azyl. Byť o to sami nestojí, a dokonce pomoc výslovně odmítají, tak se i mnohokrát odsouzeným norský stát vnucuje, drží je za ručičku a mrhá penězi daňových poplatníků.

Kdyby Norsko mělo být zemí všech a pro všechny kultury a etnika, tak by jí bylo již dávno. Předci ji k tomu neurčili, naopak usilovali o to, aby se stalo kouskem světa zabezpečeným pro Nory a jejich kulturu. Jenže jejich tuhý a nerovný boj je završen největším podílem migrantů na obyvatele v celé Evropě, jež každým rokem roste o na norské poměry středně velké město.

Politici stále mluví o potenciálech mít více obyvatel. Cíle, je vždy, aby jich bylo více. Hovoří o ochraně životního prostředí, jenže hromadné tažení za více lidmi do každého zákoutí je veliký paradox. Že něco je klidně možné neznamena, že je to žádoucí. Jasně, že by se mohlo, jenže nemělo by se spíše diskutovat o to, zda můžeme? Mohlo by se leccos, vzdáme-li se ještě více toho, za většina lidí této země pracovalo a pracuje. Na úkor dětí, vnoučat a dalších generací.

Naivita, arogance, ignorace a lojalita všem ostatním, jen ne své zemi, vedou novináře, kulturní profily a další k podřezávání větve, na níž všichni sedíme. Řekne-li někdo někomu «A teď se naučte chovat jak lidé», tak by se mohlo odvětit «Tak se vy nejdříve naučte, co jsou to lidé». Demokracie nastane tehdy, dostane-li se ke slovu každý. Jestli je včas neozve dost lidí, dokud je ještě možné něco změnit, pak se nemohou divit totalitarizaci.

Demokracie je údajně ve své základní podobě populistická, poněvadž populismus je suverenita lidu. V demokracii je to lid, jež vyměňuje politiky. V Norsku vyměňuje politiky lid. Přesto jsou rádoby a tzv. populisté stigmatizováni jako morálně méně úctyhodní. Nová netolerance je v pohybu. Ta nesnáší námitky a její protagonisté jsou idealisté, jež jsou pro veškeré druhy rozmanitosti, jen ne názorovou pluralitu. Z opozice proti liberálnímu řádu se levice stala sociálními liberály. Vlivem absence protichůdných sil se liberalismus stál netolerantním. V Norsku nenajdete mezi poslanci téměř žádného konzervativce.

Zda jsou ze záporných zkušeností Norové ostršílenější v citech a většími realisty, až nastane další vlna migrace, to se uvidí. Více Norů má nyní přístup k alternativním zdrojům informací a dává jim přednost. Gro Harlem Brundtlandová, bývalá norská premiérka za sociální demokracii a údajně jedna z těch, jež nejvíce urychlila «přetavení» Norska v multikulturní společnost, nedávno řekla prostřednictvím několika masmédií, že se nám vymyká kontrola nad tím, co se občané dozvídají.

Co kdyby byl znovuzaveden paragraf 105 trestního zákona, jež politikům zakazuje svým

voličům lhát a podvádět je? To by ovšem byli sami proti sobě, proto ten burácivý potlesk svobodě v mezích toho, že budeme je i jejich souputníky z EU a OSN i nadále poslouchat...

Brenna Yngvar